

Noordwest Spanje

Reisverslag 3 - 2003

In Sada hebben we uiteindelijk 11 dagen doorgebracht in verband met de bestelling van de voedingsadapter van de laptop. Nu was dat geen straf, want Sada zelf blijkt een leuk stadje te zijn met op bus afstand in de omgeving ook nog een aantal bezienswaardigheden.

Ria's en Rio's

In de informatie over Galicië, lezen we dat er verschil is tussen de Ria's in het noorden van Spanje en die aan de NW-kust. Allereerst, een Ria is de monding van een rivier (rio) die in zee uitmond. Afhankelijk van het gebied waar deze monding zich bevindt kan de omgeving variëren van een diepe steile inham in het land tot een ruim water omgeven door heuvels, wat bebouwing en lage bergen op de achtergrond.

Daar waar er sprake is van diepe en hoge inhammen met een steile overgang van het land naar de zee kan er door temperatuurverschillen een eigen klimaatje ontstaan.

De relatief koude lucht uit de hoge bergen tuimelt aan het eind van een warme middag bijna loodrecht naar de zee en de wind die daardoor opsteekt, volgt de loop van de inham.

Doordat deze valwinden in hoofdzaak door temperatuurverschillen ontstaan, word je niet gewaarschuwd door een dalende barometer. Je kijkt ineens tegen een dikke 6 Bft aan terwijl je nog even daarvoor alle lappen uit de kast had gehaald om maar wat wind te vangen.

De ingangen van de ria's in het noorden zijn smaller en minder diep het land in dan aan de NW-kust. In de noordelijke ria's ligt vaak maar 1 goede jachthaven of ankerplaats, terwijl de ria's aan de NW-kust erg ruim zijn, met vaak vele vertakkingen omdat er meerdere rivieren op uitkomen. In deze ria's zou je dagtochtjes van het ene plaatsje naar het andere kunnen maken. Het vaarwater is over het algemeen veiliger omdat er altijd wel een beschutte ankerplaats of jachthaven in de buurt is.

De ingangen van de ria's in het noorden zijn smaller en minder diep het land in dan aan de NW-kust. In de noordelijke ria's ligt vaak maar 1 goede jachthaven of ankerplaats, terwijl de ria's aan de NW-kust erg ruim zijn, met vaak vele vertakkingen omdat er meerdere rivieren op uitkomen. In deze ria's zou je dagtochtjes van het ene plaatsje naar het andere kunnen maken. Het vaarwater is over het algemeen veiliger omdat er altijd wel een beschutte ankerplaats of jachthaven in de buurt is.

Sada ligt aan de Ria de Betanzos, weliswaar nog aan het noordelijke deel van de kust maar een van de ria's met vele vertakkingen en omgeven door groene heuvels met wit gespikkelde dorpjes. Om het beeld compleet te maken vind je langs de oevers rotsen, zandstranden, mossel- en oester kwekerijen. Door de vertakkingen in de ria lig je in Sada redelijk beschut tegen de harde winden die van de Atlantische Oceaan of uit de Golf van Biskaje kunnen opsteken.

La Coruña by bus

Na de afwikkeling en reparatie van de lichte schade aan de boot (zie verslag 2), hebben we

op de 28ste augustus als eerste uitstapje, de bus naar la Coruña genomen. Tijdens de busrit genieten we van het heuvellandschap en zien we voor het eerst van ons leven, citroenbomen met vruchten.

We zien op het erf van veel woningen een rechthoekig houten schuurtje staan dat op twee muurtjes van circa 2m hoogte gezet is. Uiteraard speculeren we over het doel, variërend van washok tot sarcofaag en alles wat je verder maar zou willen opslaan.

De busrit (15 km) die via kleine dorpjes heuvel op en -af gaat, brengt ons in la Coruña bij het centrale busstation. Daarvandaan lopen we via leuke straatjes, parkjes en het Planetarium naar (uiteraard) de bekendste jachthaven van het Iberisch schiereiland.

Spaans voor gevorderden

In het parkje rond het Planetarium vinden we weer een dergelijk rechthoekig houten schuurtje dat op twee muurtjes van circa 2m hoogte is gezet. Deze heeft duidelijk een symbolisch doel en we proberen het Spaans op het bijbehorende bordje te ontcijferen.

Al snel krijgen we hulp van een oud mannetje dat voorbij sloffend onze vorderingen gade sloeg. Hij begint een heel lang verhaal en glimlachend proberen we alle Spaanse woorden te herkennen die we tot nu toe hebben geleerd. We blijven glimlachen en vallen hem bij door de korte stiltes op te vullen met "Aha's" of "Siiiiiii".

Op een gegeven moment is het verhaal uit en verlaat de man ons met een vriendelijk "tot ziens" en op dat moment realiseren wij ons dat hij waarschijnlijk al die tijd zijn beste Nederlands te voorschijn heeft staan halen. We zwaaien nog maar eens vriendelijk.

La Coruña by foot

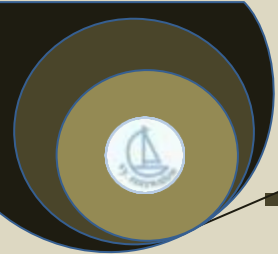
We liggen dan wel niet in la Coruña met de boot, maar we willen wel even "genieten" van dit bekende punt. Al slenterend langs de jachthavens (er blijken nu 2 te zijn) zien we geen bekende schepen voor een praatje of om even een "bakkie" te doen en gaan daarom op een terrasje vlakbij een kopje koffie drinken.

Naast dit terras zit de toerist-information, waar we een stadsk kaart ophalen en vervolgens kriskras door het oudste gedeelte van de stad wandelen. La Coruña heeft een marine verleden wat duidelijk herkenbaar is aan het fort en de vestingwerken, welke nog grotendeels intact zijn.

Met een zonnetje en af en toe een buitje, wandelen we via het nieuwe gedeelte met moderne winkelstraten terug naar het centrale busstation. We hebben een gezellige dag gehad, maar hebben niet het gevoel dat we nog persé met de boot in la Coruña moeten liggen.

Noordwest Spanje

Post, Telefoon en Tips

Als we weer terug aan boord zijn, wordt onze doorgestuurde post uit Nederland door de havenmeester aan boord bezorgd. Nieuwsgierig, wordt onder het genot van een hapje en drankje de post van "thuis" (was slechts 3 dagen onderweg) bekeken.

De volgende dag kopen we een Spaans SIM-kaartje voor onze prepaid telefoon om zo telefonisch bereikbaar te zijn als we de komende weken al hoppend langs de Spaanse kust zeilen.

De SIM-kaart wordt voor ons in de telefoon gedaan en geactiveerd aangezien ons Spaans nog steeds onvoldoende is om de gebruiksaanwijzing op te volgen.

Als we na de aankoop in het zonnetje terug wandelen naar de haven, maken we een korte wandeling via Fontain. Dit is eigenlijk het oudste gedeelte van Sada en bestaat uit allemaal kleine gekleurde, tegen elkaar aan leunende vissershuisjes op de heuvel boven de oude vissershaven. Na de beklimming van de heuvel, geven we onszelf even de gelegenheid om bij te komen en genieten onderwijl van het uitzicht over de Ria.

Ons gebabbel wordt gehoord door een man die aan de overkant van de weg in de tuin van een schitterend huis staat en vraagt: "zijn jullie Nederlanders?". Dit keer herkennen we onmiddellijk het Nederlands! Het blijkt een Spanjaard te zijn die hier (in zijn eigen huis) op vakantie is maar al 30 jaar in Nederland woont en werkt. We hebben even staan praten en deze man heeft ons verschillende tips over Spaans eten en gewoontes gegeven. Hij vond het erg leuk om Nederlanders in "zijn" dorp te zien, want dit gedeelte van Spanje, Galicië, blijkt niet erg in trek te zijn bij onze landgenoten.

Ondanks de zojuist ontvangen tips over Spaans eten, eten we vanavond aan boord onze zelf gevangen dorades met een paar vers geplukte mosselen en dat smaakt ook voortreffelijk!

Architectuur en religie hand in hand

In de informatie die we bij het TI- bureau hebben gekregen wordt ook gesproken over Santiago de Compostela, de historie en betekenis daarvan voor het christendom. Santiago (zoals het door de Spanjaarden kortweg genoemd wordt) blijkt ook de hoofdstad van Galicië te zijn en ligt 90 km landinwaarts van Sada.

We vinden dat we deze plaats moeten bezoeken nu we zo dicht in de buurt zijn en er meerdere keren per dag, expresdiensten vanuit la Coruña vertrekken. Op zaterdag gaan we al vroeg op pad en zitten om 8 uur in de bus van Sada naar la Coruña om de bus van 10 uur uit la Coruña naar Santiago te halen.

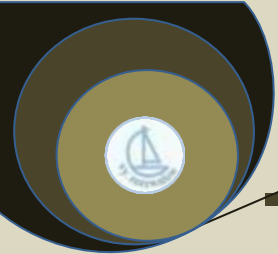
De expres-bus gaat over de snelweg en van het landschap zien we niet zo erg veel dit keer. Als we uit de bus komen, staan we gewoon midden in een buitenwijk van Santiago, uiteraard geen toerist-informatie te zien maar gelukkig na even zoeken wel een stadsplattegrond!

Dat wordt samen onthouden van de route naar het centrum (zus keer links, dan zoveel keer rechts etc.). Je wilt wel goed onthouden als blijkt dat je steil heuvelafwaarts gaat en bij een verkeerde keuze weer diezelfde weg terug moet!

Maar we zijn er gekomen en het mooie oude centrum van deze stad overweldigt ons. We wandelen eerst de bordjes van de TI-bureau maar weer achterna voor informatie en een stadsplattegrond.

Beide heb je zeker nodig als uitleg bij de schitterende gebouwen in de stad. Het is erg druk in het (autoloze) centrum en we raken gefascineerd door de vele soorten mensen om ons heen.

Noordwest Spanje

Je ziet veel bedevaartgangers, overigens van alle leeftijden, die te voet of op de fiets de tocht naar Santiago volbracht hebben. Maar ook de buikige toerist en de lokale mensen zijn volop aanwezig. Deze drukte is geen somber religieus geheel, eerder een vrolijk en levendig schouwspel met een uitgelaten stemming van de mensen die duidelijk hun doel bereikt hebben.

Wereld erfgoed

Op een terrasje bekijken we eerst uitgebreid de informatie om te kunnen bepalen welke route we moeten volgen om zo veel mogelijk bezienswaardigheden te zien. Wat we niet wisten, is dat Santiago een grote studentenstad is en meer dan de helft van de inwoners (buitenlandse)studenten zijn.

De eerste universiteit werd al in 1495 opgericht, waar theologie en architectuur hand in hand gingen. De stad Santiago de Compostela staat op de lijst van werelderfgoederen. De reden daarvan wordt duidelijk bij het bezoeken van deze stad met de immense Kathedraal, waarvan de bouw al in 1075 is gestart.

In de kathedraal zijn de stoffelijke resten van de Apostel St. James (Jacob?) onder het hoge altaar begraven. Omdat deze heilige plek door zoveel bedevaartgangers wordt bezocht,

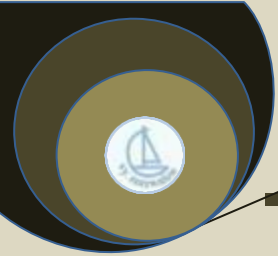
ontstaan er een hele rij wachtenden in de kathedraal om het graf te bezoeken.

De rijke in steen uitgehouwen ornamenten van de kathedraal zijn overweldigend mooi. De andere monumentale gebouwen hebben wij voornamelijk vanaf de buitenkant bewonderd en gefotografeerd op onze wandeling door de oude stad. We zijn erg onder de indruk geraakt van zoveel oudheden en historie op 1 plaats.

Reisvoorbereiding und Alte Liebe

De volgende dag, zondag luieren we wat en bereiden de reis voor het volgende traject alvast wat voor. Als de adapter er as donderdag is, kunnen we ook zo weg. Op maandag komt een bekende Duitse zeilboot "Alte Liebe" Sada binnen en wordt het een gezellig weerzien met Claus en Heiderun. We hebben hen al in alle drie voorgaande havens gezien en dan leer je elkaar toch een beetje kennen. In de kuip worden onder het genot van een glaasje, over en weer de laatste bijzonderheden uitgewisseld.

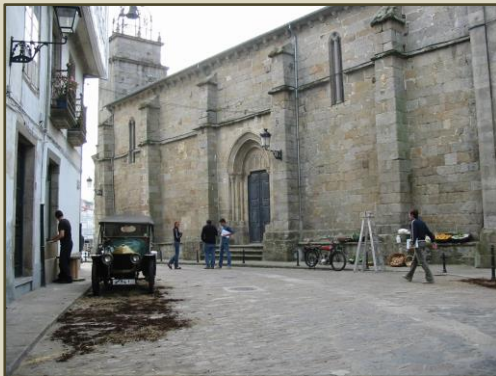
Noordwest Spanje

Nog meer oudheden.....

Op dinsdag gaan we nog met de bus naar Betanzos, de plaats die deze ria, Ria de Betanzos, haar naam geeft. Ook Betanzos is een hele oude stad (1219) boven op een heuveltop en omringd door het riviertje de Mandeo. De stad is ontstaan vanuit een vesting, waarvan de resten nog steeds de stad omsluiten. Uiteraard staan er ook weer veel oude kerken, die tegenwoordig nog steeds in gebruik zijn.

Van oudsher woonden veel rijke families uit Galicië in de stad en veel van de oude schitterende huizen zijn bewaard gebleven en worden nog steeds bewoond.

Ook deze stad staat vanwege de vele oude monumenten sinds 1970 op de lijst als wereld erfgoed.

Op de dag dat wij er zijn, worden er film opnames gemaakt (welke weten we niet) en mensen in oude kleding staan bij de kerk waar ook hele mooie oude auto's staan opgesteld.

We kunnen wel een kijkje op de set nemen, want er wordt net een pauze ingelast en dat levert een mooi plaatje van de auto's op.

Een

wel

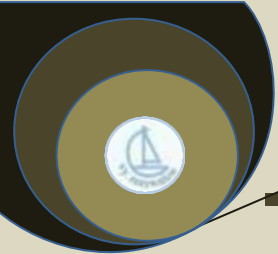
wandeling door deze stad is bijna een aanslag op je leven vanwege de steile straatjes en trappen die je tegenkomt als je alle hoeken van het stadje wilt bekijken. Zo gaan we na een bezoek aan de sarcofaag van Fernan Perez de Andrade (Die hier wereldberoemd was) naar de oude oostelijke poort aan de rivier.

Op de kaart
een
peulenschil maar
weer

heuvelafwaarts. Terug

naar het centrum voor de gezelligheid weer stijgt de heuvel op. De straten zijn zo stijl dat je met gemak je handen voor je voeten kan neerzetten met gestrekte knieën. Na een paar keer de heuvel op en af verbeeld je je zelfs dat ook de straathonden hier kortere voorpoten hebben. Gelukkig zijn er ook weer de nodige terrasjes om even op adem te komen!

Noordwest Spanje

Niet te filmen

Als we de volgende dag luierend in de haven doorbrengen, worden daar ook weer opnamen voor een film gemaakt. Volgens ons maken die Spanjaarden wat films, want dit is de 3de keer al dat we met opnames geconfronteerd worden.

's Middags lopen we nog even langs de winkel waar we de adapter besteld hebben en daar horen we dat de levering niet voor- maar pas na het weekend wordt. Balen! De verkoper krijgt ons emailadres en zal mailen zodra het binnen is.

Omdat we Sada en de omgeving nu wel gezien hebben en het vertrouwen in de adapterlevering niet meer onbegrensd, besluiten we om op vrijdag te vertrekken. We kunnen zo van de gelegenheid gebruik maken om met het huidige goede weer, een stukje verder langs de Spaanse kust te zeilen. Als de adapter binnen is, kunnen we altijd nog met de bus vanuit de plaats waar we dan zijn, naar Sada reizen en hem ophalen (zoals jullie in de intro lazen, hoefde dat niet).

Kaapje hoppen

Op vrijdagmorgen 5 september snijden we na 11 dagen onze wortels los en verlaten we om half acht Sada, uitgezwaaid door Heiderun & Claus van de "Alte Liebe". Als we de Ria op de motor en het grootzeil uitvaren, breekt het zonnetje al door de wolken heen. Het belooft een mooie dag te worden. Er staat een W/SW 5 Bft. windje en al slagen makend, zeilen we langs la Coruña en Cabo de San Adrian.

Zoals gewoonlijk, draait de wind met ons mee als we een meer zuidelijker koers kunnen varen. Maar met het zonnetje en een iets afnemende wind wordt het een heerlijk dagtochtje van 62 mijl. Om 21 uur laten we net met het laatste restje daglicht, het anker vallen binnen de breakwater van de haven Camarinas, in de Ria de Camarinas. Een rustgevende stilte daalt neer.

In de baai liggen nog een stuk of 5 schepen voor anker, maar we kunnen geen enkel schip meer herkennen omdat het ondertussen helemaal donker is geworden.

Zeezwaluw en dolfijnen ronden Finistère

De volgende dag gaan we, als de zon al hoog aan de hemel staat, om half 10 anker op. Er staat een NE windje en zodra we de breakwater voorbij zijn, worden grootzeil en genua gehesen en de motor uit. Het wordt een warme zeildag met een lekker windje. Bij de beruchte Kaap Finistère trekt de wind nog even flink door naar een 6 Bft.

We varen dan als een speer, plat voor de wind (vol grootzeil en $\frac{1}{2}$ genua) in hoge achterop komende golven langs deze kaap. Gedurende de ronding van Kaap Finistère worden we weer begeleid door een hele grote school dolfijnen die dolle capriolen rondom de boot uitvoert.

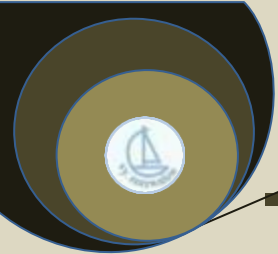
Na Finistère wordt het water vlak en de wind weer wat rustiger en we varen gezapig verder naar de Ria de Muros. Vlak na de ingang aan de noordkant van de Ria willen we ankeren op een plek met de schitterende naam "Ensenada de San Francisco." Het anker valt om even voor 6 uur, vlakbij een mooi strandje, waar we helemaal in ons eentje liggen, heerlijk. We liggen redelijk beschut bij de huidige noordenwind. In de weersverwachting wordt echter gesproken over een opkomende SW wind en dan zouden we aan lagerwal komen te liggen terwijl de deining dan ook recht de baai binnenkomt.

Wel, we zullen maar afwachten wat het wordt!

Draaiende winden, diverse ankerplaatsen en nieuwe vismethoden

Gedurende de nacht merken we al dat de wind wat draait en 's ochtends blijkt de wind al in de SW-hoek te zitten. De Zeezwaluw ligt 180 graden gedraaid met haar kontje naar het strand. Aangezien er een 6-7 Bft uit het SW wordt verwacht, gaan we ankerop en varen wat verder de baai in en ankeren aan de zuidzijde van de ria, net buiten de havenhoofden van de jachthaven van Portosin.

Noordwest Spanje

Als we goed en wel op onze nieuwe ankerplek liggen, trekt de wind aan tot 16m/sec (7 Bft) terwijl de hemel boven ons uitgestort wordt en af en toe trekt het water zelfs helemaal glad van die heftige regenbuien. De volgende morgen worden we vroeg wakker en als Riens om 7 uur naar buiten gaat, blijkt dat we omringd zijn door wel 30 kleine visbootjes!

Alle bootjes blijken door twee ankers op hun plek te worden gehouden. In elk bootje staat 1 man met een soort hark de bodem af te dreggen en bij het binnenhalen wordt er af en toe "iets" uit de stalen korf die achter de hark zit, gehaald en in een emmer gegooit.

Als de visser echt niets meer opharkt wordt de boot een paar meter verder in de richting van het achterste anker getrokken en begint de moeizame vangst opnieuw.

Na enig gegluur door de verre kijker, vermoeden we dat het hier om de vangst van St. Jacobs schelpen gaat. Deze

wijze van vissen hebben we nog niet eerder gezien en vergt naast behendigheid (staand in een schommelend bootje) erg veel kracht door het trekken aan een stok met hark van wel 20 meter.

Waarschijnlijk werken ze niet onder CAO want een koffie- of lunchpauze wordt er niet ingelast. Ook als er een paar regenbuien overtrekken wordt er niet geschild maar een oliejas aangetrokken terwijl ze stoïcijns verder werken. Om 2 uur gaat de fluit op een naderende grote viskotter en dan gaan alle bootjes acuut ankerop. De emmers met hun "vangst" worden naar de viskotter gebracht en gewogen. De visser met een ontvangen briefje stapt weer in zijn bootje en keert huiswaarts.

De rust keert weer rondom de Zeezwaluw. We zijn erg benieuwd of dit een dagelijks festijn is. Eigenlijk hopen we dat ze morgen ergens anders gaan vissen want als we weg willen wordt het wel erg lastig om ankerop te gaan als er wel 30 bootjes om je heen liggen!

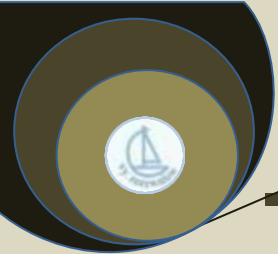
Ria hoppen

De volgende morgen als we na een heerlijk rustig nachtje voor anker, uitgeslapen zijn en ontbeten hebben, gaan we rond 9 uur met een zonnetje anker op. De vissertjes zijn wel aanwezig maar hebben een iets westelijkere positie ingenomen zodat we geen vreemde manoeuvres hoeven te maken bij het ankerop gaan.

We verlaten ons mooie ankerplekje en de ria uit voor de wind varende, met alleen de genua op. Vandaag is het geen lange zeiltocht en echt Ria-tje hoppen. We zeilen nl de Ria de Muros uit, varen om de punt van het vaste land (Cabo Falceiro) en het eiland Illa de Salvora heen en zeilen dan de hele brede ingang van de Ria de Arosa in.

Als we net in de Ria zitten, krijgen we de wind pal tegen en kruisen met de genua gaat wel, maar we schieten niet erg op.

Noordwest Spanje

Omdat we geen zin hebben om voor de laatste paar mijl het grootzeil de hijsen, gaat het onderwaterzeil aan. In deze Ria liggen naast de vele kleine eilandjes (goed op de kaart kijken) erg veel mosselbedden. Er zijn hele straten van die bedden en soms mag je er wel tussendoor varen, op een soort kruispunt.

Ons doel voor vandaag is Vilagarcia een stadje helemaal aan het einde van de Ria en we varen de laatste 6 mijl dan ook keurig langs (bijna) alle mosselbedden, net als tonnetjes varen thuis, geen m..r aan maar met het zonnetje lekker warm op ons lijf redden we het wel.

Aangekomen in de haven spannen we direct ons zonnetentje over de kuip want we liggen volledig in de luwte van de kade en de zon brandt nog aardig om half 5 's middags.

Mosselbedden en Chorizo

In Vilagarcia posten we de volgende dag de adapter, bestemming Nederland en wachten verder af. Het stadje is klein maar wel erg gezellig en de volgende dagen wandelen we veel, vooral in het oudere gedeelte van de stad (is erg klein) waar we ook weer een soort fort aantreffen. In de jachthaven ligt nog een Nederlands schip. Uit de informatie in het blad Zeilen blijkt dat zij ook vertrekkers van dit jaar te zijn. We maken een praatje met hen, waarbij allerlei lekkere Spaanse gerechten de revue passeren.

Het gesprek hapert ineens bij het woord VLEES, ze blijken dan ook overtuigd vegetariër (hun woorden) te zijn en ze gaan net terug aan boord om allerlei soorten olijfolie uit te testen. We nodigen ze maar niet uit om samen met ons van het borrelhapje van Spaanse Chorizo (vlees dus) te genieten.

Moeilijke- en makkelijke keuzes

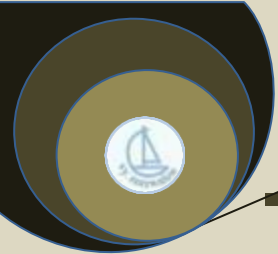
Na 3 dagen Vilagarcia gaan we op vrijdag 12 september een ria-hopje verder. We willen naar Vigo, in de Ria de Vigo en de laatste grote plaats voor de Portugese grens. We slaan daarmee 1 Ria, de Ria de Pontevedra over. Maar net zoals vorig jaar toen we niet alle eilanden in de Åland archipel konden bezoeken, gaan we nu ook niet alle ria's af. Je moet (soms moeilijke) keuzes maken in het leven, nietwaar?

Als we de jachthaven verlaten trekt de wind net flink tussen de bergen door en met een 6 Bft in de rug varen we de ria uit, echter zodra we de zuidpunt Punta San Vincenzo passeren, valt de wind weg. Na manmoedig 2 uur in een windje van 2 m/sec rondgedreven te hebben zetten we toch maar weer de motor aan. Het blijft deze dag wat aanmodderen, deels op de motor en deels op het zeil. Als we in de straat tussen het vaste land en Illas Cies varen, worden we toch wel heel stil van deze schitterende natuur. De bergen zijn loodrecht met erg scherpe punten en het eiland lijkt zo door reuzenhanden uit de zee opgeduwd. Heel erg mooi om zo de Ria in te varen zeker als er ook nog eens dolfijnen met ons mee zwemmen. Nu de zee glad is, zie je ze heel goed onderwater aankomen en dan voor de boeg uitspringen.

Haventje in haventje uit

Zonder wind maar met een wolkeloze hemel, varen we om 2 uur de haven van Vigo binnen. Bij de ingang worden we al toegeroepen welke plaats we kunnen gaan liggen en dat scheelt weer 1 x afmeren. Als we naar het plekje varen, wordt het afmeren met de boeg naar de pontoon, zodat de oefening die we in de Baltic hebben gehad, hier zijn vruchten afwerpt.

Echter....., als we liggen, blijkt de achterlijn halverwege het schip van de bodem te komen. Hoe vast Riens hem ook op de lier aantrekt, ik kan ons Zeezwaluwtje met het grootste gemak met de boeg op de pontoon trekken. Dit is dus 3 x niks, de plek is te klein voor ons!

Noordwest Spanje

De behulpzame man heeft verder alleen nog een plek in de haveningang. Gezien het enthousiaste vaargedrag van de gemiddelde Spaanse visser lijkt ons dat geen optie. Geen moeilijke keus voor ons, ondanks de hitte maken we weer los, varen de haven uit en zoeken een ankerplek aan de tegenoverliggende oever bij het vakantiedorp Cangas (42°15,6 N en 8° 46,4W).

Als we om 4 uur eindelijk voor anker liggen vinden we zelf dat we wel een koud drankje verdiend hebben. Met enige spijt kijken we naar Vigo aan de overkant, waar we wat hadden willen rondstappen, maar dat zal er nu niet van komen. Bewaren we dus voor de volgende keer als we hier in de buurt zijn!

Wisseling van de groetvlag

Nu we niet de gelegenheid hebben om Vigo te bekijken, gaan we op zaterdag 13 september om 9 uur anker op, richting Portugal. Onze eerste aanloophaven wordt [Viana do Castelo](#)

De Portugese groetvlag wordt klaargelegd en ter hoogte van de grensrivier de Mino wordt de (verkleurde) Spaanse groetvlag voor de heldere Portugese ingeruild.

Uiteindelijk komen we na vele motoruren (er was weer eens geen wind) om 's avonds 8 uur aan in Viana do Castelo een klein jachthaventje waar we nog net plaats vinden aan een wrakke steiger zonder water en stroom en pal naast de ingang.

Aan de steiger liggen al een Fins, Engels, en Duits schip, dus 4 schepen en 4 Nationaliteiten. We voelen ons nu echte vertrekkers!

—/—